

Cuprins

<i>Despre această carte</i>	7
Oare ce face Ioana?.....	11
O copilă rebelă cu un frate mai rebel ca ea.....	23
Bandura: păpușa Bobo și Biba.....	39
Tinerete deochetă	47
Băbași Bibei	55
„Aia patru ani de zile au fost cei mai frumoși ani din viața mea”	69
„Fă, dacă mai stau cu asta, ori îl omor eu, ori mă omorâ el pe mine”	81
În fața morții, se dau cărțile pe față: nu te joci cu sângele	93
Tristă-i duminica zilelor mele!	99
Sex în spatele gratiilor: plăceri și favoruri.....	113
Și totuși iubirea... Sex virtual și sex real programat.....	129
„Trăim împreună, dar suntem diferite”	141
Ce este o femeie liminală?	147
Pachete și „afaceri”. Imaginația „netezește obstacolele”	153
Ce știe lumea?.....	161
Biba <i>versus</i> Ana: ce le desparte?.....	165
Regretele Bibei, dorințele, alegerile	173
Și, până la urmă, cine este Biba?	183

Aurora Liiceanu

Legături de sânge

Povestea Ioanei

cu contribuția lui
Mihai Ioan Micle

POLIROM

2013

L-a ținut în spate, cu mâncare, spălat, curățenie. Un parazit, o căpușă. El mai muncea când avea chef, dar bea toți banii câștigați. Mergea să se „cinstească”. După un an, Biba avea stări de ură, pentru că el ajunsese să-și „bage sula în mâncarea ei”. Ea învățase ceva de acasă, de când era copil. Îi plăcea să aibă în curte câteva găini, câteva rațe, o mieluță, un iepure. Fratele ei a început să se plângă de mâncarea făcută de ea. Îi striga: „Ce-mi dai, mă, să mănânc aici? Fasole? Băga-mi-aș pula în fasolea ta!”. Biba s-a îmbătoșat și i-a zis să-și facă singur de mâncare, „gata, pa, hai, la revedere și cu mâncarea! De atunci a început râca, mă injura”. I-a mai spus să aibă grijă că dacă „vine beat și se duce să ude florile din fața casei și cade acolo peste ele, îi ia și cărarea” care ducea la ușa lui și va trebui să meargă prin spatele casei. Treptat, treptat, toate iluziile Bibei cu privire la traiul împreună cu fratele ei s-au spulberat. Nu el a obosit-o, ci suferința și nemulțumirea trăite din cauza lui.

Cui să se plângă Biba, dacă nu rudelor? Se duce la mătușa ei și-i spune: „Fă, io, dacă mai stau cu ăsta, ori îl omor eu, ori mă omoară el pe mine. Ca să nu se ajungă la omor, eu plec de-acasă”.

Istoria fratelui, plină de înșelăciuni, beții, trădări, furturi de la părinți și rude, a convins-o pe

Biba că el e mai puternic decât ea. Era nemernic, și ea știa cum sunt nemernicii. Și, în plus, flirta cu toate, cu viața. Îi ghicea pe nemernici și știa că nu te poți pune cu ei, că n-au lege, n-au cuvânt, n-au nimic sfânt. Se băteau ca chiorii, când apuca să dea el, dădea și ea, a încercat o separare, dar el era tare. Dacă nu mai avea mâncare, fura roșiile și castraveții din grădină și-i vindea. Îi tăia păsările și le gătea. Ea a simțit că nu-l poate înfrunța. Era năucită de îndrăzneala lui, de ușurința cu care făcea orice în casa pe care ea și-o dorise ca un refugiu. Bălciul relației lor era insuportabil pentru ea. Și și-a făcut socotelile. Va părăsi locul ei. Va duce hainele bune, păsările din curte, tot ce avea mai de soi la mătușa ei și va pleca. Și-a luat toate rațele și găinile și miala și hainele și le-a lăsat la mătușa ei. Găsise dosite sub patul lui roșii – le punea într-o ladă, pe care o urca pe bicicletă și apoi pleca să le vândă.

S-a frământat luni de zile până să plece. S-a gândit să sară și să-l bată, dar ar fi răs lumea de ei, și mai credea că toți vor zice că se bat pe casă. Și-a dat seama că autoamăgirea a fost marea ei greșală. O greșală care-i dăuna chiar ei. În general, de dragul vieții, trebuie să ne creăm propriul antidot împotriva realității. Biba nu găsea

niciun antidot, așa că a ales calea amânării, a ieșirii din scenă. Dar, cum spune proverbul, amânarea este hoțul timpului, iar ea nu a făcut decât să lase timpul să hotărască sau, mai bine zis, să-i spună ce să facă în viitor. S-a gândit ea oare că prezentul și trecutul se vor regăsi în viitor, că viitorul se trage din trecut și că, orice hotărâre ar lua, aceasta va fi însoțită de amintirea fără-delegilor fratelui ei?

Bibi a plecat la Ploiești, să fie servitoare. I s-a părut că strădaniile ei erau zadarnice. Îi pierise orice urmă de îngăduință. Avea câteva cucoane la care se ducea, spăla rufe, făcea curățenie. A stat la ele cu rândul, cât o țineau, o săptămână, două săptămâni, o lună, și strângea banii câștigați. Într-un an, cât a stat acolo, a revenit acasă de două ori. Prima dată a venit după trei luni și s-a îngrozit: lacătul era spart, porumb pe sală, fasole, grâu, boabe peste tot, tot ce fusese în pod el luase și vânduse. Și-a zis că foamea e cât capra. Se gândea că luase tot și nu mai avea ce lua. Era între ei un război tacit. Se liniștise până la urmă, spunându-și că pierderea ei este o pomană de mâncare, dar, nemaifiind nimic, nimic de furat, aștepta să vadă ce va face el. Era o mizerie. Dar simțea că lucrurile nu se sfârșiseră între ei.

Disperată și speriată de starea în care ajunsese casa ei, dar înverșunată, a plecat din nou la Ploiești. Tot servitoare. Între timp îi murise și soțul. Soacra ei își rupsese un picior și a chemat-o s-o ajute. Cum nu avea loc niciunde, s-a dus. A stat la ea toată iarna. Soacra, fiind la ananghie, a căutat s-o țină lângă ea. I-a zis: „Stai, fă, liniștită. Ai aici ce-ți trebuie. Unde te duci?”.

Dar nu era drept. Muncise pentru casa ei. Frica de ceea ce i se putea întâmpla și autocompătimitatea se transformaseră în ranchiună, iar aceasta în furie. Furia era încă stăpânită, deși creștea pe dinăuntru. Era primăvară. Își aducea aminte de cei patru ani de liniște, de grădina ei, așa cum o lăsase, de nevoia de a fi la ea acasă. Se simțea nedreptățită de soartă. Își ura fratele care se întinsese în locul ei, își spunea că din cauza lui a ajuns să stea în case străine. A plecat de la soacra ei hotărâtă, întăritată. Să se ducă dracului la nevasta lui, ce, a ajuns să-i fie frică de el? Mânia lua locul fricii de altădată. Dar ce aliat să aibă? Vroia pe cineva care să o susțină, s-o ajute să-l înfrunte, să-l dea afară din casa și din viața ei.

Știa că fratele cel mare nu se certa cu fratele cel mic. Gândul ei a fost să și-l facă aliat pe cel mic. Îl cunoștea, știa că este o fire slabă, un om foarte nesigur pe el, care putea fi cu ușurință

convins de orice, așa cum sunt întotdeauna oamenii nesiguri.

Bineînțeles, faptul că se simțea singură în fața vieții o speria pe Biba. Totdeauna, pe de o parte era solitară, dar la fel de mult dorea să se alăture cineva necazurilor și grijilor ei. Pe de altă parte, simțea rușinea, acel sentiment neplăcut care vine din exterior. Îi era rușine de oamenii care o vedeau pusă la pământ chiar de fratele ei.

Fratele cel mic, prostul, cum îi zicea ea, era căsătorit în alt sat. Era un om cu familie, avea patruzeci și trei de ani, un băiat mare, de nouăsprezece ani, și o fată.

Biba și-a făcut un plan. Gândea la iuțeală, iar planul ei îl implica și pe fratele ei cel mic. Va merge la el, îi va spune că vrea să se ducă acasă și-i va cere să vină cu ea ca să vorbească cu cel mare și să-i spună să plece la nevasta lui. Să se ducă să trăiască liniștit cu ea. „Să mă lase pe mine în pace. Dacă sunt probleme cu averea, cu casa, ne putem judeca și cine câștigă, câștigă.” Biba știa cum să-l ia pe fratele cel mic. L-a convins s-o ajute, să vină cu ea acasă și să vorbească cu Mortul.

Era sâmbătă dimineața. „Cineva mă împingea, cineva parcă mă tragea înapoi. Eram împărțită.” Oare presimțea că va da de necaz? Oare simțea că lupta e inegală, că fratele cel mare era dracul

În curtea ei și n-avea ce face? Că nu se putea pune cu el? S-ar fi dus și nu s-ar fi dus acasă. Biba nu tolera nici ambiguitatea, nici indecizia și, mai mult ca orice, lașitatea. Reacțiile ei erau rapide, aprige, impulsive, directe și autentice. Fratele cel mic, convins de ea, a acceptat să plece înapoi cu ea acasă, unde sperau că va fi fratele cel mare, pe care Biba vroia să-l izgonească din casa ei. Fratele cel mare, Mortul, nu era acasă când au ajuns. Totul părea pustiu. Nici urmă de el. Pusese lacăt la ușă. Asta însemna că plecase pentru mai mult timp. Să fure, bineînțeles, se gândea Biba. Ea nu putea sta în fața casei ei, casa la care muncise, nu conta cât de sărăcicioasă era, fără să intre în ea, să dea ocol casei și să nu poată vedea ce este înăuntru. S-a dus la o vecină și a luat un clește. A rupt lacătul și, când au intrat în casă, a fost mai rău ca înainte de plecarea ei ca servitoare, umilită. Nu mai era nimic. Șifonierul nu mai exista, plapuma, cuvertura nu mai erau la locul lor, totul dispăruse. Fratele mare, într-adevăr, cine știe pe unde umbla. A lipsit toată ziua, și atunci ei doi, ea și fratele mic, s-au dus la mătușa lor.

Duminică, Biba s-a dus la nevasta fratelui celui mare să afle pe unde umblă, unde-l găsește. Speră ca aceasta să-i spună unde e plecat ca să știe cât